

Conny Markgraaf over de kunst van het ‘verhuilen’

‘Door te huilen vertellen baby’s hun verhaal’

Geen enkele ouder laat zijn kindje graag huilen. Toch kan dit juist goed zijn, zeker als een pasgeboren baby op deze manier zijn verhaaltje kan vertellen. Zelfstandig kraamverzorgende bij Kraamverdieping en auteur van het boek ‘Ik ben er... Wat nu?’, Conny Markgraaf, bedacht samen met haar toenmalige collega (Marijke Ooms) de term: verhuilen, ofwel: huilend een verhaal vertellen. ‘Niets is erger dan een baby die gelijk een speentje in zijn mondje geduwd krijgt als hij huilt. Als hij dat speentje voor de derde keer naar buiten werkt, weet je dat hij iets anders te vertellen heeft.’ Conny geeft ouders en kraamverzorgenden met veel enthousiasme uitleg over de grote voordelen van verhuilen.

TEKST: SANNE VERHOEFF

Conny weet het nog exact: zeventien jaar en negen maanden oud was zij toen ze aan haar opleiding tot kraamverzorgende begon in Berkel Enschot. ‘Een goed aangeschreven interne opleiding, in de weekenden ging ik naar huis. Na deze opleiding ging ik aan de slag als kraamverzorgende bij Thuiszorg West-Brabant, en daar was zuster Tak, zij begeleidde mij. Ik kan mij nog goed herinneren dat ze met haar vinger langs de bovenkant van de deuren streek bij de gezinnen om te kijken of er nog stof lag. De huishoudelijke kant van het vak was hier heel belangrijk. Ik leerde er de basis en dat was dat. Ik heb het drie jaar gedaan. Ik voelde al snel dat ik heel graag kraamverzorgende wilde zijn, maar niet op deze manier.’ Conny stopte tijdelijk als kraamverzorgende maar bleef werken in de zorg op andere gebieden.

Huilbaby

Conny kreeg zelf kinderen en haar tweede zoon, Timo, bleek een huilbaby. ‘Ik was zelf ook een gevoelig kind, niemand begreep mij. Hij spiegelde mij. Ik voelde aan alles dat Timo mij iets wilde vertellen, op dat moment wist ik alleen nog niet wat ik ermee aan moest. Van het consultatiebureau kreeg ik een soort troostkoffer, maar niemand die mij vertelde wat ik er precies mee moest. Ik kon mijn zoon dus niet goed helpen. Toen hij zeven maanden was, volgde ik een cursus babymassage. Dat bleek goed te hel-

pen. Hier hoorde ik voor het eerst: “Jouw baby huilt omdat hij iets heeft te verwerken, dan huilt een baby namelijk met ontspannen open handjes.” Zo kwam ik op de term verhuilen.’ Conny raakte geïnspireerd en wilde alles weten over het huilen van baby’s. Het boek *De taal van huilen* van Aletha Solter las ze wel tien keer. Daarna besloot ze weer terug de kraamzorg in te gaan, deze keer met heel andere ogen. De huishoudelijke taken verdwenen meer naar de achtergrond en Conny keek veel meer naar de baby en de interactie tussen het kindje en zijn ouders. Ze gaf ook cursussen kraamverdieping en ontwikkelde zich als expert op het gebied van het verhuilen. ‘Ik werkte op dat moment nog bij een kraambureau en de manager merkte dat veel ouders enthousiast reageerden op mijn werkzaamheden. Wat doe je toch in die gezinnen, vroeg zij zich af.’

Verhuilen

Conny leerde ouders vooral heel goed naar hun kindje te kijken. Ze geeft een voorbeeld: ‘Ik was bij een gezin waar hun baby in de box opeens heel hard begon te huilen. De eerste reactie van ouders is dan vaak dat zij hun kindje oppakken. Nu zei ik tegen de ouders: *Kijk eens naar je kindje, maak maar contact en leg je hand op zijn buikje. Wat zie je?* Ik vroeg ze ook hardop tegen hun kind te praten. *Zeg maar, wat is er aan de hand met jou?* Dan zien ze bijvoorbeeld het kindje trappelen, vuistjes maken. Dat betekent vaak dat het

